Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
prednesené 18. marca 2021 [1]

Vec C-8/20

L.R.
proti
Bundesrepublik Deutschland

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Správny súd spolkovej krajiny Šlezvicko-Holštajnsko, Nemecko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Azylová politika – Smernica 2013/32/EÚ – Žiadosť o medzinárodnú ochranu – Článok 33 ods. 2 písm. d) – Neprípustnosť v prípade konečného rozhodnutia prijatého na základe predchádzajúcej žiadosti – Konečné rozhodnutie prijaté Nórskym kráľovstvom – Článok 2 písm. q) – Pojem ‚následná žiadosť' – Nariadenie (ES) č. 604/2013 – Článok 19 ods. 3 – Žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná po uskutočnení vyhostenia žiadateľa do jeho krajiny pôvodu"

1. Prejednávaný návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa žiadosti o medzinárodnú ochranu sa týka výkladu dôvodu neprípustnosti stanoveného v článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 [2]. Tento dôvod sa týka „následných žiadostí" [3], v ktorých sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené žiadne nové skutočnosti alebo zistenia týkajúce sa posúdenia, či žiadateľ spĺňa podmienky požadované na priznanie takejto ochrany.

2. Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi iránskym štátnym príslušníkom, L. R., a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Nemecko) týkajúceho sa rozhodnutia Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt (Spolkový úrad pre migráciu a utečencov, pobočka Boostedt, Nemecko) (ďalej len „Úrad"), ktorým bola žiadosť L. R. o medzinárodnú ochranu zamietnutá ako neprípustná. Toto rozhodnutie vychádzalo zo skutočnosti, že L.R pred niekoľkými rokmi predložil Nórskemu kráľovstvu prvú žiadosť, ktorá bola predmetom negatívneho konečného rozhodnutia.

3. Cieľom otázky položenej vnútroštátnym súdom je získať vysvetlenia k účasti Nórskeho kráľovstva na spoločnom európskom azylovom systéme, aby sa v podstate zistilo, či možno negatívne konečné rozhodnutie tohto tretieho štátu o žiadosti o medzinárodnú ochranu posudzovať tak, ako keby ho prijal „členský štát" a aby Úrad mohol vyhlásiť za neprípustnú v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 „následnú žiadosť" toho istého žiadateľa.

1 Jazyk prednesu: francúzština.

2 Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60). Táto smernica je spojená s nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III").

3 Pojem „následná žiadosť" je definovaný v článku 2 písm. q) smernice 2013/32. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 33 ods. 2 písm. c) tejto smernice v spojení s týmto prvým uvedeným ustanovením.

4. Predtým, ako odpoviem na túto otázku, sa však domnievam, že je potrebné objasniť, či v kontexte uplatňovania nariadenia Dublin III skutočnosť, že žiadateľ sa vrátil do svojej krajiny pôvodu medzi svojou prvou a druhou žiadosťou, sama osebe bráni tomu, aby bola táto žiadosť kvalifikovaná ako „následná žiadosť“.

5. Na záver mojich návrhov navrhnem Súdnemu dvoru, aby rozhodol, že keďže L. R. bol vyhostený Nórskym kráľovstvom do svojej krajiny pôvodu po posúdení jeho prvej žiadosti, žiadosť, o ktorú ide vo veci samej, treba považovať za novú žiadosť. Subsidiárne v prípade, že by sa Súdny dvor nestotožnil s týmto návrhom, uvediem dôvody, pre ktoré sa domnievam, že okolnosť, že rozhodnutie bolo prijaté iným členským štátom alebo, ako je to v prejednávanej veci, Nórskym kráľovstvom, nebráni členskému štátu, v ktorom bola podaná žiadosť, aby ju vyhlásil za neprípustnú ako „následnú žiadosť“.

I. Právny rámec

A. Dohoda medzi Európskou úniou, Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom

6. Dohoda medzi Európsk[ou úniou] a Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom o kritériách a mechanizmoch na určenie štátu zodpovedného za preskúmanie žiadosti o azyl podanej v členskom štáte alebo na Islande, alebo v Nórsku (Ú. v. ES L 93, 2001, s. 40; Mim. vyd. 19/004, s. 78, ďalej len „dohoda medzi Úniou, Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom“) bola schválená v mene Európskej únie rozhodnutím 2001/258/ES[4].

7. Podľa článku 1 tejto dohody:

„1. Ustanovenia Dublinského dohovoru uvedené v časti 1 prílohy tejto dohody a rozhodnutia výboru prijaté na základe článku 18 Dublinského dohovoru uvedené v časti 2 horeuvedenej prílohy, bude Island a Nórsko vykonávať a uplatňovať vo svojich vzájomných vzťahoch a vo svojich vzťahoch s členskými štátmi podľa [s výhradou – *neoficiálny preklad*] odseku 4.

2. Členské štáty vo vzťahoch s Islandom a Nórskom budú uplatňovať pravidlá uvedené v odseku 1 s výnimkou odseku 4.

…

4. Pre účely odsekov 1 a 2 sa budú odkazy na ‚členské štáty‘ v ustanoveniach zahrnutých do prílohy chápať tak, že zahŕňajú Island a Nórsko.

…“

8. V prílohe k uvedenej dohode nie je uvedená ani smernica 2011/95[5], ani smernica 2013/32.

4 Rozhodnutie Rady z 15. marca 2001 (Ú. v. ES L 93, 2001, s. 38; Mim. vyd. 19/004, s. 76).

5 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9).

B. Právo Únie

1. Nariadenie Dublin III

9. Článok 18 ods. 1 nariadenia Dublin III stanovuje:

„1. Členský štát zodpovedný podľa tohto nariadenia je povinný:

…

d) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.“

10. Článok 19 ods. 3 tohto nariadenia stanovuje:

„Povinnosti uvedené v článku 18 ods. 1 písm. c) a d) zaniknú, ak môže zodpovedný členský štát preukázať pri dožiadaní, aby prijal späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), že dotknutá osoba opustila územie členských štátov v súlade s rozhodnutím o návrate alebo príkazom na vyhostenie, ktoré bolo vydané po tom, ako bola daná žiadosť vzatá späť alebo zamietnutá.

Žiadosť podaná po uskutočnení vyhostenia sa považuje za novú žiadosť, ktorá vedie k začatiu nového procesu určovania zodpovedného členského štátu.“

2. Smernica 2013/32

11. Odôvodnenie 13 smernice 2013/32 znie takto:

„Aproximácia procesných pravidiel pre poskytovanie a odnímanie medzinárodnej ochrany by mala pomôcť obmedziť sekundárne pohyby žiadateľov o medzinárodnú ochranu medzi členskými štátmi, kde by boli takéto pohyby zapríčinené rozdielmi v právnych rámcoch, a vytvoriť rovnaké podmienky na uplatňovanie smernice [2011/95] v členských štátoch.“

12. Odôvodnenie 36 tejto smernice stanovuje:

„V prípade, že žiadateľ podá následnú žiadosť bez predloženia nového dôkazu alebo argumentu, bolo by neprimerané žiadať od členských štátov, aby vykonali nové konanie o posúdení žiadosti v plnom rozsahu. V takýchto prípadoch by mali mať členské štáty možnosť odmietnuť žiadosť ako neprípustnú v súlade so zásadou *res iudicata*.“

13. Článok 2 uvedenej smernice, nazvaný „Vymedzenia pojmov“, stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

…

q) ‚následná žiadosť‘ znamená ďalšiu žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú po prijatí konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti, a to vrátane prípadov, keď žiadateľ svoju žiadosť výslovne vzal späť a prípadov, keď rozhodujúci orgán po konkludentnom späťvzatí žiadosti túto žiadosť zamietol v súlade s článkom 28 ods. 1“

14. Podľa článku 33 ods. 2 tej istej smernice, nazvaného „Neprípustné žiadosti“:

„2. Členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, iba ak:

…

d) žiadosť predstavuje následnú žiadosť, pričom sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia súvisiace s posúdením, či žiadateľ spĺňa požiadavku na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu v zmysle smernice 2011/95/EÚ…

…“

15. Článok 40 smernice 2013/32, nazvaný „Následná žiadosť“, stanovuje:

„1. Ak osoba, ktorá požiadala v členskom štáte o medzinárodnú ochranu, urobí ďalšie vyhlásenia alebo podá následnú žiadosť v tom istom členskom štáte, tento členský štát posúdi tieto ďalšie vyhlásenia alebo údaje následnej žiadosti v rámci posúdenia predchádzajúcej žiadosti alebo v rámci preskúmania rozhodnutia, proti ktorému bol podaný opravný prostriedok, pokiaľ môžu príslušné orgány v tomto rámci vziať do úvahy a zvážiť všetky údaje, o ktoré sa opierali tieto ďalšie vyhlásenia alebo následná žiadosť.

2. Na účely prijatia rozhodnutia o prípustnosti žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa článku 33 ods. 2) písm. d) následná žiadosť o medzinárodnú ochranu najprv podlieha predbežnému posúdeniu, či sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia týkajúce sa posúdenia, či žiadateľ spĺňa podmienky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice [2011/95].

…

5. Ak sa následná žiadosť ďalej neposudzuje podľa tohto článku, považuje sa za neprípustnú v súlade s článkom 33 ods. 2 písm. d).

…

7. Ak osoba, vo vzťahu ku ktorej sa má vykonať rozhodnutie o odovzdaní podľa nariadenia [Dublin III], urobí ďalšie vyhlásenia alebo podá následnú žiadosť v odovzdávajúcom členskom štáte, zodpovedný členský štát, ako je vymedzený v uvedenom nariadení, tieto vyhlásenia alebo následné žiadosti posúdi v súlade s touto smernicou.“

C. Nemecké právo

16. § 29 Asylgesetz (zákon o azyle) v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „AsylG“), nazvaný „Neprípustné žiadosti“, znie takto:

„1. Žiadosť o azyl je neprípustná, ak

…

(5) sa v prípade následnej žiadosti podľa § 71 alebo druhej žiadosti podľa § 71a nemá uskutočniť ďalšie azylové konanie. …“

17. § 71a AsylG s názvom „Druhá žiadosť“ stanovuje:

„1. Ak cudzinec po neúspešnom skončení azylového konania v bezpečnej tretej krajine (§ 26a), pre ktorú platia právne predpisy Európsk[ej Únie] o zodpovednosti za uskutočnenie azylových konaní alebo s ktorou Spolková republika Nemecko uzavrela medzinárodnoprávnu zmluvu týkajúcu sa tejto otázky, podá na spolkovom území žiadosť o azyl (druhú žiadosť), ďalšie azylové konanie sa má uskutočniť len vtedy, keď je Spolková republika Nemecko zodpovedná za uskutočnenie azylového konania a sú splnené podmienky stanovené v § 51 ods. 1 až 3 [Verwaltungsverfahrensgesetz (zákon o správnom konaní)], čo musí posúdiť [Úrad]. …“

18. Podľa informácií vnútroštátneho súdu § 51 ods. 1 Verwaltungsverfahrensgesetz (zákon o správnom konaní) vyžaduje v prípade druhej žiadosti o azyl presvedčivé skutkové tvrdenia, ktoré nesmú byť *a priori* po príslušnom prijateľnom posúdení nespôsobilé viesť k priznaniu požadovaného práva.

II. Spor vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

19. L. R., iránsky štátny príslušník, podal 22. decembra 2014 na Úrad žiadosť o medzinárodnú ochranu.

20. Pri posudzovaní žiadosti sa ukázalo, že L. R. predtým požiadal o azyl v Nórsku. Spolková republika Nemecko teda požiadala Nórske kráľovstvo, aby prijalo späť L. R. v súlade s povinnosťami vyplývajúcimi z nariadenia Dublin III a ktoré sú uplatniteľné v tomto treťom štáte.

21. Listom z 26. februára 2015 Nórske kráľovstvo odmietlo vyhovieť tejto žiadosti z dôvodu, že už nie je zodpovedné podľa článku 19 ods. 3 tohto nariadenia. Nórske kráľovstvo v odpovedi Úradu spresnilo, že L. R. podal žiadosť o medzinárodnú ochranu na príslušnom nórskom orgáne 1. októbra 2008, že tento orgán ju zamietol 15. júna 2009 a že 19. júna 2013 bol L. R. odovzdaný iránskym orgánom.

22. Počas preskúmavacieho konania na Úrade L. R. uviedol, že opustil Irán osemnásť mesiacov pred podaním svojej žiadosti v Nemecku a žil v Iraku až dovtedy, ako pred tromi mesiacmi pricestoval na nemecké územie.

23. Rozhodnutím z 13. marca 2017 Úrad zamietol žiadosť o medzinárodnú ochranu L. R. ako neprípustnú na základe § 29 ods. 1 bodu 5 AsylG. Úrad sa domnieval, že ide o druhú žiadosť v zmysle § 71a AsylG a že podmienky stanovené v § 51 ods. 1 Verwaltungsverfahrensgesetz (zákon o správnom konaní) na odôvodnenie nového azylového konania neboli splnené, keďže skutočnosti predložené L. R. na podporu jeho žiadosti sa ako celok nezdajú byť dôveryhodné.

24. L. R. podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu na vnútroštátny súd. Chce získať v prvom rade postavenie utečenca a subsidiárne doplnkovú ochranu.[6] Subsidiárnejšie sa domáha určenia zákazu vyhostenia z nemeckého územia.

25. Vnútroštátny súd sa domnieva, že na rozhodnutie v spore, ktorý prejednáva, potrebuje vedieť, či žiadosť o medzinárodnú ochranu možno považovať za „následnú žiadosť“ v zmysle smernice 2013/32, keď konanie, ktoré viedlo k zamietnutiu predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby formou konečného rozhodnutia došlo nie v inom členskom štáte Únie, ale v Nórsku.

6 Pokiaľ ide o definíciu pojmu „osoba oprávnená na doplnkovú ochranu“, pozri článok 2 písm. f) smernice 2011/95.

26. V tejto súvislosti v prvom rade uvádza, že podľa neho sa dôvod neprípustnosti uvedený v článku 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice môže uplatniť aj vtedy, ak sa toto konanie uskutočnilo v *tom istom* členskom štáte, ako aj ak bolo vedené v *inom* členskom štáte. Skutočnosť, že žiadateľ po získaní negatívneho konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti v prvom členskom štáte opätovne požiada o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte než v tomto inom členskom štáte, nebráni tomu, aby jeho žiadosť mohla byť vyhlásená za neprípustnú ako „následná žiadosť".

27. V druhom rade tento súd uznáva, že zo znenia tohto ustanovenia v spojení s článkom 2 písm. b), e) a q) smernice 2013/32 vyplýva, že pojem „následná žiadosť" predpokladá, že „konečné rozhodnutie", ktorým bola zamietnutá predchádzajúca žiadosť toho istého žiadateľa, bolo prijaté *členským štátom*, a nie *tretím štátom*. Prikláňa sa však k názoru, že táto smernica sa má vykladať širšie v kontexte pridruženia Nórskeho kráľovstva k režimu spoločného európskeho azylového systému, ako vyplýva z dohody medzi Úniou, Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom.

28. Za týchto okolností Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Správny súd spolkovej krajiny Šlezvicko-Holštajnsko, Nemecko) rozhodnutím z 30. decembra 2019, ktoré bolo Súdnemu dvoru doručené 9. januára 2020, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej možno žiadosť o medzinárodnú ochranu odmietnuť ako neprípustnú následnú žiadosť, ak sa neúspešné prvé azylové konanie neuskutočnilo v členskom štáte Únie, ale v Nórsku, zlučiteľná s článkom 33 ods. 2 písm. d) a článkom 2 písm. q) smernice 2013/32/EÚ…?"

29. Spolková republika Nemecko a Európska komisia predložili Súdnemu dvoru písomné pripomienky. Pojednávanie, na ktorom sa zúčastnili Komisia a nemecká vláda, sa konalo 3. decembra 2020.

III. Analýza

30. Ako som uviedol v úvode týchto návrhov, osobitosť konania vo veci samej spočíva podľa môjho názoru v skutočnosti, že L. R. opustil nórske územie z dôvodu opatrení vyhostenia po skončení prvého azylového konania, ktoré sa ho týkalo, a že pred podaním druhej žiadosti o medzinárodnú ochranu v Nemecku sa vrátil do svojej krajiny pôvodu.

31. Na rozdiel od toho, čo uviedla nemecká vláda v odpovedi na otázku Súdneho dvora na pojednávaní, toto skutočné vyhostenie L. R. medzi jeho prvou a druhou žiadosťou má významné dôsledky, pokiaľ ide o výklad pojmu „následná žiadosť". Vysvetlím ich v oddiele A týchto návrhov. Uvediem, že v rámci uplatnenia nariadenia Dublin III žiadosti predložené štátnymi príslušníkmi tretích krajín, akým je L. R., ktorí potom, ako boli vyhostení do ich krajiny pôvodu, požiadajú znovu o medzinárodnú ochranu, podľa mňa nepatria pod tento pojem. Vo veci, o akú ide vo veci samej, tak žiadosť dotknutej osoby jednoducho nemožno vyhlásiť za neprípustnú na základe článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32.

32. Subsidiárne (oddiel B) preskúmam dôvodnosť predpokladu, z ktorého vychádzal vnútroštátny súd vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, a to že toto ustanovenie nebráni tomu, aby bola žiadosť o medzinárodnú ochranu kvalifikovaná ako „následná žiadosť" *iným* členským štátom, než je členský štát, ktorý prijal predchádzajúce negatívne konečné rozhodnutie, ak to jeho vnútroštátne právo dovoľuje. Vysvetlím, že dôvod neprípustnosti stanovený v uvedenom ustanovení sa môže uplatniť nielen vtedy, keď sú postupne podané žiadosti tomu istému členskému štátu, ale aj v prípadoch sekundárnych pohybov, ak sa členský štát, v ktorom žiadateľ podá druhú žiadosť, stane zodpovedným členským štátom.

33. Na záver uvediem niekoľko poznámok k osobitnej situácii Nórskeho kráľovstva ako tretieho štátu, ktorý nepristúpil ani k smernici 2013/32, ani k smernici 2011/95, ale na ktorý sa uplatňujú ustanovenia nariadenia Dublin III (oddiel C).

A. O uplatniteľnosti článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 v prípade, keď bol žiadateľ vyhostený do svojej krajiny pôvodu predtým, ako znovu žiadal o medzinárodnú ochranu

34. Na úvod považujem za užitočné spresniť, že hoci z formálneho hľadiska vnútroštátny súd svoju otázku obmedzil na výklad článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 v spojení s článkom 2 písm. q) tejto smernice, táto okolnosť nebráni tomu, aby mu Súdny dvor poskytol všetky prvky výkladu práva Únie, ktoré môžu byť užitočné na rozhodnutie vo veci, ktorú prejednáva, či už na ne tento súd odkázal alebo nie v znení prejudiciálnych otázok.[7]

35. V prejednávanej veci z informácií poskytnutých v návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa môjho názoru vyplýva správne, že vzhľadom na predmet sporu vo veci samej treba na účely poskytnutia užitočnej odpovede vnútroštátnemu súdu vyložiť aj iné ustanovenia práva Únie, konkrétne ustanovenia nariadenia Dublin III.

36. V tejto súvislosti pripomínam, že ako vyplýva z článku 3 ods. 1 druhej vety tohto nariadenia, toto nariadenie je založené na logike, podľa ktorej existuje iba jeden zodpovedný členský štát pre každého štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorá podá žiadosť o medzinárodnú ochranu. V súlade s článkom 18 ods. 1 písm. d) uvedeného nariadenia je zodpovedný členský štát povinný prijať späť žiadateľa, ak tento žiadateľ potom, ako jeho žiadosť bola zamietnutá, podal žiadosť v inom členskom štáte.

37. Ako vyplýva z bodu 21 vyššie, spor vo veci samej sa týka osobitnej situácie, keď takéto prijatie späť nie je možné, pretože zodpovednosť štátu, ktorý posudzoval predchádzajúcu žiadosť L. R. (v tomto prípade Nórske kráľovstvo), zanikla. Medzi účastníkmi konania je nesporné, že povinnosti Nórskeho kráľovstva voči L. R. skončili podľa článku 19 ods. 3 prvého odseku toho istého nariadenia. Toto ustanovenie sa týka prípadu, keď žiadateľ opustil územie zodpovedného členského štátu v súlade s rozhodnutím o návrate alebo príkazom na vyhostenie vydaným potom, ako bola daná žiadosť vzatá späť alebo zamietnutá.

38. V tomto prípade článok 19 ods. 3 druhý pododsek nariadenia Dublin III stanovuje, že každá žiadosť podaná žiadateľom *po uskutočnení jeho vyhostenia* sa musí považovať za *novú žiadosť*, ktorá vedie k začatiu nového procesu určovania zodpovedného členského štátu.

39. Treba z toho vyvodiť, že vzhľadom na to, že došlo ku skutočnému vyhosteniu L. R., treba žiadosť dotknutú vo veci samej, na rozdiel od toho, čo uviedla nemecká vláda v odpovedi na otázku Súdneho dvora na pojednávaní, považovať za „novú žiadosť“ bez toho, aby Spolková republika Nemecko mohla túto žiadosť kvalifikovať ako „následnú žiadosť“ a vyhlásiť ju za neprípustnú podľa článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32?

40. Domnievam sa, že áno.

7 Pozri rozsudok z 9. júla 2020, Santen (C-673/18, EU:C:2020:531, bod 35 a citovanú judikatúru).

41. V tejto súvislosti spresňujem, že žiadosť podaná po vyhostení žiadateľa do jeho krajiny pôvodu nepatrí ani pod článok 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia, ani pod tam uvedené ustanovenia, ktoré sa týkajú „prijatia späť“ zodpovedným členským štátom. Podľa môjho názoru je preto potrebné z právneho hľadiska jasne odlíšiť túto žiadosť od žiadostí predložených v rámci sekundárnych pohybov (teda ak sa žiadateľ premiestni z jedného členského štátu do iného bez toho, aby opustil územie Únie), na ktoré sa vzťahujú tieto ustanovenia a ktoré, ako vysvetlím ďalej v týchto návrhoch, môžu byť za určitých podmienok vyhlásené za neprípustné ako „následná žiadosť“. [8]

42. Nezdá sa mi, že by účel tohto nariadenia a smernica 2013/32 vyžadovali výklad článku 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice, ktorý by bol iný ako výklad, ktorý som navrhol vo svetle článku 19 ods. 3 druhého odseku uvedeného nariadenia.

43. V tejto súvislosti zdôrazňujem, že prijatím nariadenia Dublin III mal normotvorca v úmysle najmä zrýchliť posudzovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu tým, že žiadateľom zabezpečí meritórne posúdenie ich žiadosti *jediným* jasne určeným členským štátom, čo umožňuje vyhnúť sa tomu, aby dochádzalo k *forum shopping* [9] a zahlteniu systému povinnosťou členských štátov zaoberať sa viacerými žiadosťami podanými tým istým žiadateľom. [10]

44. Takéto ciele v podstate vyplývajú aj z odôvodnenia 13 smernice 2013/32.

45. V takom prípade, o aký ide vo veci samej, a ako som už uviedol v bode 41 vyššie, nejde o sekundárny pohyb z členského štátu (alebo z tretej krajiny, ktorá je účastníkom systému zriadeného nariadením) do iného členského štátu, ale o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý opustil po druhý krát svoju krajinu pôvodu.

46. Štátny príslušník sa navyše nachádza v situácii, ktorá nie je v skutočnosti veľmi odlišná od situácie prvého žiadateľa. [11] Presnejšie, v čase podania druhej žiadosti o medzinárodnú ochranu L. R. už neexistoval členský štát, ktorý by bol vo vzťahu k nemu považovaný za zodpovedný. Skutočnosť, že Spolková republika Nemecko je povinná vykonať v prípade tejto druhej žiadosti úplné posúdenie, teda nijako neohrozuje dosiahnutie cieľa uvedeného nariadenia centralizovať žiadosti, aby sa zabránilo tomu, že dotknutá osoba podá viaceré žiadosti v iných členských štátoch, hoci, pokiaľ ide o túto osobu, už existuje zodpovedný členský štát.

8 Ako vysvetlím v nasledujúcom oddiele týchto návrhov, možnosť, aby členské štáty kvalifikovali ako „následné žiadosti“ žiadosti predložené v rámci sekundárnych pohybov, sleduje podľa mňa práve cieľ umožniť im vyhnúť sa tomu, keď sa stanú zodpovedným členským štátom namiesto iného členského štátu, pretože sa tak rozhodli, alebo preto, lebo prijatie späť nie je možné, aby podliehalo skúmanie žiadosti výhodnejším podmienkam pre žiadateľa, ako keď ten istý členský štát skúma postupne po sebe dve žiadosti. V rámci žiadosti podanej v nadväznosti na skutočné vyhostenie žiadateľa táto otázka jednoducho nevzniká, pretože článok 19 ods. 3 druhý pododsek nariadenia Dublin III má za následok, že takáto žiadosť sa považuje za „novú žiadosť“, aj keď je podaná v tom istom členskom štáte, ako je ten, ktorý posúdil predchádzajúcu žiadosť.

9 Výraz *forum shopping* označuje v podstate sekundárne pohyby žiadateľov o medzinárodnú ochranu, ktoré sú spôsobené rozdielmi, ktoré existujú medzi právnymi rámcami členských štátov.

10 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. decembra 2013, Abdullahi (C-394/12, EU:C:2013:813, bod 53 a citovanú judikatúru).

11 Podľa článku 19 ods. 3 druhého pododseku nariadenia Dublin III totiž každá žiadosť podaná po skutočnom vyhostení žiadateľa vedie k novému konaniu o určenie zodpovedného členského štátu.

47. Z vyššie uvedeného vyplýva, že článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 v spojení s článkom 2 písm. q) tejto smernice sa musí podľa mňa vykladať v tom zmysle, že takú žiadosť o medzinárodnú ochranu, akú predložil L. R. za okolností vo veci samej, nemožno považovať za neprípustnú ako „následnú žiadosť“. Toto riešenie platí na základe článku 19 ods. 3 druhého pododseku nariadenia Dublin III, z ktorého vyplýva, že na žiadosti podané štátnymi príslušníkmi, ktorí už boli predmetom azylového konania, na konci ktorého bolo prijaté negatívne konečné rozhodnutie, a ktorí boli medzičasom vyhostení do ich krajiny pôvodu, sa tento pojem nevzťahuje. [12]

48. V nasledujúcom oddiele, ktorý rozviniem subsidiárne, v prípade, že Súdny dvor na rozdiel od toho, čo navrhujem, dospeje k záveru, že toto ustanovenie nie je relevantné pre vyriešenie tejto veci alebo že ho treba vykladať v tom zmysle, že skutočné vyhostenie L. R. pred podaním jeho žiadosti nemá vplyv na jej kvalifikáciu ako „následnej žiadosti“, preskúmam dôvodnosť predpokladu, z ktorého vychádza vnútroštátny súd vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, teda, že je možné, aby členský štát, ak to jeho vnútroštátne právo povoľuje, vyhlásil za neprípustné ako „následné žiadosti“ žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktoré sú mu predložené rovnako potom, ako iný členský štát prijal negatívne konečné rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti žiadateľa, ako aj keď sám prijal takéto rozhodnutie.

B. Subsidiárne o uplatniteľnosti článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 v prípade, ak žiadateľ žiada o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte, než je členský štát, ktorý prijal predchádzajúce negatívne konečné rozhodnutie

49. Pripomínam, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora článok 33 ods. 2 smernice 2013/32 taxatívne vymenúva situácie, v ktorých členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú. [13] Taxatívna povaha výpočtu uvedeného v tomto ustanovení je založená na jeho znení, [14] ako aj jeho účele, ktorý spočíva, ako už konštatoval Súdny dvor, v zmiernení povinnosti členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu vymedzením prípadov, v ktorých sa taká žiadosť považuje za neprípustnú. [15]

50. V tejto súvislosti poznamenávam, že uvedené ustanovenie rozlišuje prípady, keď bola predchádzajúca žiadosť o medzinárodnú ochranu zamietnutá konečným rozhodnutím [článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 v spojení s článkom 2 písm. q) tejto smernice] a prípadmi, keď medzinárodná ochrana už bola poskytnutá [článok 33 ods. 2 písm. a) tejto smernice].

12 Pre úplnosť konštatujem, že v článku 3 ods. 5 návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov [COM(2016) 270 final] (ďalej len „návrh reformy nariadenia Dublin III“, ktorý je k dispozícii na tejto internetovej adrese: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0270&from=EN) Komisia navrhla zrušiť článok 19 tohto nariadenia ako celok a vložiť ustanovenie zakotvujúce, že zodpovedný členský štát zostáva zodpovedný za posúdenie každej zo žiadostí dotknutého žiadateľa, vrátane akejkoľvek následnej žiadosti, *nezávisle od toho, či žiadateľ opustil územie členských štátov alebo nie alebo či bol vyhostený, alebo nie* (čo by podľa mňa spôsobilo, že v prípade, akým je ten vo veci samej, by bolo Nórske kráľovstvo povinné prijať späť L. R.). Normotvorca Únie však tieto návrhy až dodnes neprijal.

13 Pozri rozsudok z 19. marca 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa) (C-564/18, EU:C:2020:218, bod 29 a citovanú judikatúru).

14 Pozri najmä pojem „iba“, ktorý predchádza vymenovaniu dôvodov neprípustnosti stanovených v uvedenom ustanovení.

15 Pozri rozsudok z 19. marca 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa) (C-564/18, EU:C:2020:218, bod 30 a citovanú judikatúru).

51. Toto posledné uvedené ustanovenie výslovne odkazuje na situáciu, keď „*iný* členský štát“ [16] *kladne* vyrieši prvú žiadosť dotknutej osoby. [17] Naproti tomu ani článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32, ani jej článok 2 písm. q), ktorý definuje pojem „následná žiadosť“, nespresňuje, či v prípade, že konečné rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby je *negatívne*, musí byť toto rozhodnutie systematicky prijaté *tým istým* členským štátom, ako je členský štát, ktorému je podaná následná žiadosť, alebo naopak, môže byť prijaté *iným* členským štátom. [18]

52. Ako som uviedol v bode 48 vyššie, vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že pojem „následná žiadosť“ možno uplatniť tak na žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú v *inom* členskom štáte, ako je ten, ktorý prijal predchádzajúce negatívne konečné rozhodnutie, ako aj na žiadosť adresovanú *tomu istému* členskému štátu.

53. Spolková republika Nemecko a nemecká vláda s týmto názorom súhlasia. Komisia sa naopak domnieva, že dôvod neprípustnosti stanovený v článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 možno uplatniť len v tomto poslednom uvedenom prípade.

54. Nižšie uvediem dôvody, pre ktoré sa domnievam, že po prijatí negatívneho konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti možno každú žiadosť podanú tým istým žiadateľom v *ktoromkoľvek* členskom štáte považovať za „následnú žiadosť“ [19]. Na úvod považujem za užitočné uviesť niekoľko pripomienok k mechanizmu „prijatia späť“ stanovenému nariadením Dublin III s cieľom objasniť kontext, v ktorom členský štát, ktorý nie je členským štátom, ktorý prijal predchádzajúce konečné negatívne rozhodnutie, môže byť prípadne vedený k tomu, aby sa vyjadril k prípustnosti takejto žiadosti.

1. Pripomienky k mechanizmu „prijatia späť“ nariadenia Dublin III

55. Ako som už uviedol v bode 36 vyššie, mechanizmus „prijatia späť“ má v rámci článku 18 ods. 1 písm. d) nariadenia Dublin III zabrániť najmä tomu, aby žiadosť o medzinárodnú ochranu bola posúdená iným členským štátom, než je členský štát, ktorý prijal negatívne konečné rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti štátneho príslušníka. [20]

56. Konkrétnejšie, ak sa na osobu vzťahuje toto ustanovenie, členský štát, v ktorom bola žiadosť podaná (ktorý v záujme jasnosti označím ako „členský štát B“), môže vyžadovať, aby členský štát, ktorý prijal negatívne konečné rozhodnutie (t. j. „zodpovedný členský štát“ alebo „členský štát A“) prijal dotknutú osobu späť. [21]

16 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

17 Pokiaľ ide o výklad článku 33 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32, pozri najmä rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219). Tento rozsudok sa zaoberá prípadom, keď dotknuté osoby opustili svoju krajinu pôvodu a pred podaním žiadostí o medzinárodnú ochranu v Nemecku im bola priznaná doplnková ochrana (v Bulharsku a Poľsku).

18 Pokiaľ ide o článok 40 ods. 1 smernice 2013/32, na ktorý takisto odkazujú účastníci konania v tejto veci, je pravda, že toto ustanovenie je explicitnejšie ako článok 2 písm. q) a článok 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice (pretože sa týka situácií, v ktorých bola podaná predchádzajúca žiadosť alebo došlo k novým vyhláseniam *v tom istom členskom štáte*, ako je ten, v ktorom štátny príslušník predtým požiadal o medzinárodnú ochranu). Toto ustanovenie však podľa môjho názoru nevylučuje, aby aj iný členský štát ako členský štát, ktorý prijal predchádzajúce negatívne konečné rozhodnutie, mohol vyhlásiť žiadosť tej istej dotknutej osoby za neprípustnú ako „následnú žiadosť“. V tejto súvislosti konštatujem, že uvedené ustanovenie navyše neobsahuje nijaký odkaz na článok 33 ods. 2 písm. d) uvedenej smernice, zatiaľ čo článok 40 ods. 2 až 5 tej istej smernice naň výslovne odkazuje.

19 Dodávam, na akýkoľvek potrebný účel, že výklad, ktorý navrhujem, ide v smere objasnenia navrhovaného Komisiou v rámci jej návrhov na reformu spoločného európskeho azylového systému [pozri v tejto súvislosti článok 42 ods. 1 návrhu nariadenia Parlamentu a Rady, ktorým sa stanovuje spoločné konanie o medzinárodnej ochrane v Únii a zrušuje smernica 2013/32/EÚ [COM(2016) 467 final] (dostupný na tejto internetovej adrese: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0467&qid=1617171654717&from=EN)].

20 Naopak, pokiaľ ide o žiadosti podané po tom, čo iný členský štát vyhovel alebo čiastočne vyhovel predchádzajúcej žiadosti dotknutej osoby [to znamená žiadosti, na ktoré sa vzťahuje článok 33 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32], normotvorca Únie zastával názor, že zamietnutie musí byť dosiahnuté rozhodnutím o neprípustnosti, a nie prostredníctvom uplatnenia dôvodu neposudzovania stanoveného v článku 18 ods. 1 písm. d) nariadenia Dublin III [pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. decembra 2020, Minister for Justice and Equality (Žiadosť o medzinárodnú ochranu v Írsku), C-616/19, EU:C:2020:1010, bod 44 a citovanú judikatúru].

21 V súlade s článkom 23 nariadenia Dublin III.

57. V nadväznosti na prijatie dožiadania o prijatie späť členským štátom A členský štát B oznámi dotknutej osobe, že sa vykoná jej odovzdanie a prípadne, že nebude skúmaná jeho žiadosť o medzinárodnú ochranu. [22] Inými slovami, prijme rozhodnutie o odovzdaní a neposudzovaní.

58. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor vo svojej judikatúre jasne odlíšil rozhodnutia o odovzdaní a o neposudzovaní od rozhodnutí o neprípustnosti prijatých na základe smernice 2013/32. Predovšetkým uviedol, že zo znenia článku 33 ods. 1 tejto smernice, najmä z použitia výrazu „okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s nariadením [Dublin III]“, ako aj z cieľa hospodárnosti konania sledovaného týmto ustanovením vyplýva, že v situáciách vymenovaných v článku 33 ods. 2 uvedenej smernice toto ustanovenie umožňuje členským štátom, aby zamietli žiadosť o medzinárodnú ochranu ako neprípustnú *bez toho, aby tieto štáty museli prioritne uplatniť konania týkajúce sa prevzatia alebo prijatia späť* upravené v tomto nariadení. [23]

59. Z toho vyplýva, že žiadosť o medzinárodnú ochranu nemôže byť predmetom rozhodnutia o odovzdaní a o neposudzovaní a *zároveň* nemôže byť vyhlásená za neprípustnú.

60. Tento záver potvrdzuje článok 40 ods. 7 smernice 2013/32, ktorý stanovuje, že následné žiadosti osoby, v prípade ktorej sa má vykonať rozhodnutie o odovzdaní, skúma zodpovedný členský štát (teda členský štát A), takže iný členský štát ako ten zodpovedný (teda členský štát B) nemá rozhodovať o ich prípadnej neprípustnosti. [24]

61. V tejto súvislosti Komisia tvrdí, že každá žiadosť podaná v *inom* členskom štáte, ako je ten, ktorý prijal negatívne konečné rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti žiadateľa, musí podľa článku 18 ods. 1) písm. d) nariadenia Dublin III podliehať prioritne mechanizmu „prijatia späť“. Podľa nej iba v prípade zániku zodpovednosti členského štátu A, keď prijatie späť nie je možné na základe článku 19 ods. 3 nariadenia Dublin III, by otázka uplatniteľnosti článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 na takúto žiadosť mohla prípadne vzniknúť v kontexte implikujúcom viacero členských štátov.

62. V prvom rade, ako som uviedol v predchádzajúcom oddiele týchto návrhov, ak prijatie späť nie je možné podľa článku 19 ods. 3 tohto nariadenia, každá žiadosť podaná žiadateľom potom, ako bol vyhostený do svojej krajiny pôvodu, sa podľa môjho názoru musí považovať za „novú žiadosť“.

63. V druhom rade, podľa mňa je jasné, že otázka uplatniteľnosti článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 je zahrnutá v skutočnosti do širšieho kontextu, ako je ten, ktorý uvádza Komisia, keďže podmienky realizácie mechanizmu „prijatia späť“ boli jasne vymedzené normotvorcom Únie.

64. V tejto súvislosti na jednej strane z výrazu „môže… požiadať“ použitého týmto nariadením v článku 23 ods. 1 nariadenia Dublin III vyplýva, že postup „prijať späť“, ktorý sa začal na základe tohto ustanovenia, sa vykonáva v rámci diskrečnej právomoci členských štátov. [25] Členský štát B teda namiesto prijatia rozhodnutia o odovzdaní a o nepreskúmaní môže totiž dospieť k záveru, že je členským štátom zodpovedným za posúdenie žiadosti štátneho príslušníka tretej krajiny, vo vzťahu ku ktorému členský štát A už prijal negatívne konečné rozhodnutie. [26]

22 Pozri článok 26 nariadenia Dublin III.

23 Pozri rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, body 77 a 80).

24 Dodávam, že znenie tohto ustanovenia potvrdzuje podľa mňa výklad pojmu „následná žiadosť“, ktorý je v súlade s predpokladom, z ktorého vychádza vnútroštátny súd. Uvedené ustanovenie totiž používa výraz „následná žiadosť“ na označenie žiadostí podaných v inom členskom štáte, ako je zodpovedný členský štát.

25 Pozri takisto rozsudok z 5. júla 2018, X (C-213/17, EU:C:2018:538, bod 33), v ktorom Súdny dvor uviedol, že orgány členského štátu, ktorým bola predložená nová žiadosť, majú *možnosť* podľa článku 23 ods. 1 tohto nariadenia formulovať dožiadanie na účely prijatia dotknutej osoby späť.

26 Pozri článok 17 ods. 1 nariadenia Dublin III, ktorý stanovuje, že „každý členský štát [môže] rozhodnúť, že posúdi žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú mu podal štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti… Členský štát, ktorý sa rozhodne posúdiť žiadosť o medzinárodnú ochranu podľa tohto odseku, sa stane zodpovedným členským štátom a prevezme záväzky súvisiace s takouto zodpovednosťou“.

65. Na druhej strane mu v každom prípade prináleží vykonať toto posúdenie, ak v lehote dvoch mesiacov od získania kladného výsledku porovnávania zo systému Eurodac nepodal dožiadanie o prijatie späť.[27] To isté platí, ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov od akceptácie dožiadania o prijatie späť členským štátom A.[28]

66. Z toho vyplýva, že hoci v prípade, že je podaná následná žiadosť v členskom štáte B potom, ako členský štát A prijal negatívne konečné rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti žiadateľa, mechanizmus „prijatia späť" predstavuje privilegovaný výsledok uplatnenia nariadenia Dublin III, nie je povinnosťou, aby tento mechanizmus členský štát B využil, ba dokonca to ani nemusí byť vždy možné.[29] Tieto dôsledky vyplývajú z voľby normotvorcu Únie, keďže normotvorca Únie stanovil prechod zodpovednosti medzi členským štátom A a členským štátom B v určitých situáciách, na ktoré sa vzťahuje článok 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia.

67. Práve v tomto kontexte, ktorý prekračuje kontext uvádzaný Komisiou, treba odpovedať na otázku, či, ako to navrhuje Spolková republika Nemecko a nemecká vláda, v prípade, že žiadateľ po vydaní negatívneho konečného rozhodnutia členského štátu A podá druhú žiadosť o medzinárodnú ochranu v členskom štáte B, môže sa tento členský štát opierať o dôvod neprípustnosti stanovený v článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 a stanoviť vo svojom vnútroštátnom práve, že takáto žiadosť je neprípustná ako „následná žiadosť".

68. Z dôvodov, ktoré uvediem v nasledujúcom pododdiele, sa domnievam, že pokiaľ sa členský štát B stane zodpovedným členským štátom namiesto členského štátu A v súlade s jednotnými kritériami stanovenými nariadením Dublin III (teda preto, lebo o tom rozhodne, alebo preto, lebo lehoty na podanie dožiadania o prijatie späť alebo odovzdanie nie sú dodržané[30]), treba na túto otázku odpovedať kladne.

2. O možnosti členského štátu B vyhlásiť žiadosť za neprípustnú ako „následnú žiadosť"

69. Súdny dvor vo svojej judikatúre viackrát uviedol, že zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, na ktorej je založený spoločný európsky azylový systém, má v práve Únie zásadný význam vzhľadom na to, že umožňuje vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc.[31] Konkrétne výslovne uznala, že článok 33 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32 je vyjadrením tejto zásady.[32]

70. Komisia tvrdí, že v prípade neexistencie výslovného zámeru normotvorcu nemožno zo samotného tohto ustanovenia vyvodiť, že článok 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice sa tiež uplatní v cezhraničnom kontexte v rámci Únie. Článok 33 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32 je výnimkou zo skutočnosti, že právo Únie nestanovuje v súčasnosti medzi členskými štátmi vzájomné uznávanie rozhodnutí prijatých v oblasti azylu.

27 Táto povinnosť vyplýva z článku 23 ods. 2 a 3 nariadenia Dublin III. Pozri takisto rozsudok z 5. júla 2018, X (C-213/17, EU:C:2018:538, body 34 a 35, ako aj citovaná judikatúra).

28 Pozri článok 29 ods. 2 nariadenia Dublin III. V prípade uväznenia alebo úteku žiadateľa možno túto lehotu príslušne predĺžiť na jeden rok alebo maximálne osemnásť mesiacov.

29 Nemecká vláda podľa môjho názoru zhrnula dobre jeden z problémov, ktoré sú vlastné nariadeniu Dublin III, keď na pojednávaní vyhlásila, že teoreticky skutočne existuje povinnosť prijať späť podľa článku 18 ods. 1 písm. d) tohto nariadenia, ale že v praxi sa odovzdanie vykonáva zriedkavo. Pre prípad potreby spresňujem, že podľa tejto vlády Spolková republika Nemecko v roku 2019 predložila približne 50 000 dožiadaní o prijatie späť (z toho 9 000 sa týkalo následných žiadostí). Iba približne 17 % z týchto dožiadaní viedlo k odovzdaniu dotknutej osoby. Dodávam, že Komisia vo svojom návrhu reformy nariadenia Dublin III (s. 11) uviedla, že v roku 2014 v Únii len približne štvrtina celkového počtu dožiadaní akceptovaných zodpovedným členským štátom na účely prevzatia alebo prijatia späť skutočne viedla k odovzdaniu (pozri poznámku pod čiarou 12, kde je úplný odkaz na tento dokument).

30 Pozri body 64 až 65 vyššie.

31 Pozri rozsudok z 10. decembra 2020,Minister for Justice and Equality (Žiadosť o medzinárodnú ochranu v Írsku) (C-616/19, EU:C:2020:1010, bod 48 a citovaná judikatúra).

32 Rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 85) (pozri, pre viac podrobností o veciach, v ktorých bol vydaný tento rozsudok, poznámku pod čiarou 17 vyššie).

71. Toto stanovisko Komisie vychádza najmä zo skutočnosti, že odôvodnenie 36 smernice 2013/32 spája článok 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice so zásadou právnej sily rozhodnutej veci.[33] Podľa nej keďže v rámci členských štátov môžu nadobudnúť právnu silu rozhodnutej veci len vnútroštátne rozhodnutia, toto ustanovenie sa môže týkať len situácií, keď negatívne konečné rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti žiadateľa pochádza z toho istého členského štátu ako je ten, v ktorom bola podaná následná žiadosť.

72. Súhlasím bez problémov s posúdením Komisie, podľa ktorého v prípade, že žiadateľ predloží žiadosti, ktoré nasledujú po sebe, v tom istom členskom štáte, uvedené ustanovenie umožňuje na základe zásady právnej sily rozhodnutej veci[34] vyhlásiť za neprípustnú „následnú žiadosť“, v ktorej sa neobjavujú alebo ktorá neobsahuje žiadne nové prvky alebo skutočnosti týkajúce sa posúdenia, ktorého cieľom je určiť, či sú splnené podmienky pre priznanie medzinárodnej ochrany.

73. Na druhej strane nesúhlasím s jej názorom, že konečnú povahu negatívneho rozhodnutia prijatého na základe predchádzajúcej žiadosti možno uznať len v členskom štáte správneho orgánu, ktorý ho prijal, a nie je možné ju uznať aj v iných členských štátoch. Ani z judikatúry Súdneho dvora, ani zo všeobecnej štruktúry a účelu nariadenia Dublin III a smernice 2013/32 totiž nevyplýva, že by to tak malo byť.

74. V tejto súvislosti najprv uvádzam, že Súdny dvor v rozsudku Ibrahim[35] uviedol, že článok 33 ods. 2) písm. a) tejto smernice má za cieľ umožniť odmietnuť novú žiadosť ako neprípustnú takisto v situáciách, keď žiadateľovi bola priznaná len doplnková ochrana v inom členskom štáte a nielen vtedy, keď získal postavenie utečenca. Keďže priznanie doplnkovej ochrany spôsobuje nevyhnutne zamietnutie žiadosti o priznanie postavenia utečenca, treba sa podľa mňa domnievať, podobne ako navrhuje nemecká vláda, že Súdny dvor v podstate už rozšíril zásadu vzájomnej dôvery na čiastočne negatívne rozhodnutia prijaté členskými štátmi.[36]

75. Ďalej sa domnievam, že výklad článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 v tom zmysle, že umožňuje členskému štátu B na základe uvedenej zásady a pod podmienkou, že to stanovuje jeho vnútroštátne právo, vyhlásiť žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú ako „následnú žiadosť“, keď sa stane členským štátom zodpovedným za jej posúdenie, je v súlade s definíciou pojmu „následná žiadosť“ uvedenou v článku 2 písm. q) tejto smernice, ktorá je dostatočne široká na to, aby sa tento výklad pripustil.

76. Nakoniec, toto riešenie patrí do kontinuity cieľov tejto smernice a nariadenia Dublin III.

77. V prvom rade umožňuje reagovať na potrebu účinne zabrániť sekundárnym pohybom medzi členskými štátmi, ktorému má práve predchádzať toto nariadenie a uvedená smernica.[37]

33 Ako vyplýva z bodu 12 vyššie, toto odôvodnenie stanovuje, že „v prípade, že žiadateľ podá následnú žiadosť bez predloženia nového dôkazu alebo argumentu... by mali mať členské štáty možnosť odmietnuť žiadosť ako neprípustnú v súlade so zásadou *res iudicata*“ (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

34 V tejto súvislosti spresňujem, že hoci sa zásada právnej sily rozhodnutej veci týka súdnych rozhodnutí, Súdny dvor okrem toho vysvetlil to, že v oblasti azylovej politiky právo Únie nevyžaduje, aby bol správny orgán v zásade povinný zrušiť správne rozhodnutie, ktoré sa stalo právoplatným po uplynutí primeranej lehoty na podanie opravného prostriedku alebo po vyčerpaní opravných prostriedkov (pozri rozsudok zo 14. mája 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 186).

35 Rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 58).

36 Napokon zdôrazňujem, že generálny advokát Bot vo svojich návrhoch vo veci X (C-213/17, EU:C:2018:434, bod 107) uviedol, že členské štáty už súhlasili s uznaním rozhodnutí o azyle vydaných inými členskými štátmi, ak sú negatívne.

37 Pozri body 43 a 44 vyššie.

78. V tejto súvislosti pripomínam, že ak následná žiadosť nebola odmietnutá ako neprípustná na základe článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32[38], zodpovedný členský štát môže rozhodnúť o tom, že ju posúdi v skrátenom konaní.[39] Prípadne môže na konci tohto konania považovať žiadosť za „zjavne neopodstatnenú“[40]. Má takisto možnosť za určitých podmienok urobiť výnimku z práva žiadateľa zostať na jeho území.[41]

79. Čo by sa teda stalo, keď v prípade, že žiadateľ podá následnú žiadosť, iba členský štát, ktorý prijal predchádzajúce negatívne konečné rozhodnutie (teda členský štát A) by mohol uplatniť vyššie uvedené ustanovenia, kým ktorýkoľvek iný členský štát ako ten posledný uvedený by musel vykonať nové úplné posúdenie žiadosti bez toho, aby mohol posúdiť túto žiadosť ako „následnú žiadosť“? Výsledok by bol iste, ako uviedla nemecká vláda, taký, že štátni príslušníci by boli potom, ako bolo v ich prípade vydané negatívne konečné rozhodnutie v členskom štáte A, podnietení k mnohonásobnému podávaniu podobných žiadostí v iných členských štátoch s cieľom dosiahnuť nové úplné posúdenie ich situácie, čo by viedlo k sekundárnym pohybom v rozpore s cieľmi sledovanými tak nariadením Dublin III, ako aj smernicou 2013/32.

80. V tejto súvislosti spresňujem, že Súdny dvor nedávno vychádzal z tých istých cieľov nariadenia Dublin III v rozsudku Minister for Justice and Equality (Žiadosť o medzinárodnú ochranu v Írsku)[42], aby sa umožnilo členskému štátu, na ktorý sa uplatňuje toto nariadenie, ale nie je viazaný smernicou 2013/32, aby považoval za neprípustnú žiadosť o medzinárodnú ochranu, pokiaľ má žiadateľ postavenie osoby s doplnkovou ochranou v inom členskom štáte.

81. *V druhom rade* povinnosť vykonať nové úplné posúdenie následných žiadostí podaných v iných členských štátoch, než je členský štát, ktorý posudzoval predchádzajúcu žiadosť žiadateľa, by významne ovplyvnila trvanie konaní, kým smernica 2013/32 v zásade pripúšťa, že je v záujme tak členských štátov, ako aj žiadateľov, aby sa o žiadostiach rozhodlo *čo najskôr* bez toho, aby bolo dotknuté vykonanie *primeraného a úplného posúdenia*.[43]

82. Práve v súvislosti s týmito cieľmi sa na účely rozhodnutia o ich prípustnosti podľa článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 najprv v súlade s článkom 40 ods. 2 tejto smernice predložia následné žiadosti na predbežné posúdenie s cieľom určiť, či sa objavili alebo boli žiadateľom predložené nové skutočnosti alebo zistenia.

83. V tejto súvislosti zdôrazňujem, že skutočnosť, že toto predbežné posúdenie vykonáva členský štát B, ktorý neprijal negatívne konečné rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti toho istého žiadateľa, sama osebe nevyvoláva žiadne osobitné ťažkosti, pokiaľ ide o účinný prístup žiadateľa k primeranému posúdeniu jeho situácie.

38 Keďže ide o žiadosť, v ktorej sa neobjavili ani neboli žiadateľom predložené žiadne nové skutočnosti alebo zistenia týkajúce sa posúdenia, či žiadateľ spĺňa požiadavky na uznanie za osobu požívajúcu medzinárodnú ochranu podľa smernice 2011/95.

39 Pozri článok 31 ods. 8 písm. f) smernice 2013/32.

40 Pozri článok 32 ods. 2 smernice 2013/32.

41 Pozri článok 41 ods. 1 smernice 2013/32. Spresňujem, že keďže rozhodnutia o vyhostení sú predmetom vzájomného uznávania medzi členskými štátmi [pozri smernicu Rady 2001/40/ES z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín (Ú. v. ES L 149, 2001, s. 34; Mim. vyd. 19/004, s. 107)], domnievam sa, že toto ustanovenie možno uplatniť nielen vo vnútroštátnych situáciách každého členského štátu, ale aj v cezhraničných situáciách v rámci Únie. Podľa mňa uvedené ustanovenie podporuje teda teóriu, podľa ktorej by sa pojem „následná žiadosť“ mal vykladať široko a nemôže byť obmedzený iba na žiadosti, ktoré boli predložené v tom istom členskom štáte, ako je ten, ktorý už prijal negatívne konečné rozhodnutie.

42 Pozri rozsudok z 10. decembra 2020 (C-616/19, EU:C:2020:1010, body 51 a 52, ako aj citovaná judikatúra). Odkazujem tiež na moje návrhy v tejto veci (C-616/19, EU:C:2020:648, bod 62), v ktorých som uviedol, že v kontexte prijatia nariadenia Dublin III bolo jedným z prvoradých a stálych cieľov normotvorcu obmedziť sekundárne pohyby štátnych príslušníkov tretích krajín.

43 Pozri odôvodnenie 18 tejto smernice. Dodávam, že z odôvodnenia 25 uvedenej smernice vyplýva, že každý žiadateľ o azyl by mal mať účinný prístup ku konaniu, možnosti spolupráce a riadnej komunikácii s príslušnými orgánmi, aby mohol predložiť relevantné dôkazy týkajúce sa jeho prípadu, a dostatočným procesným zárukám na uplatnenie svojej žiadosti vo všetkých štádiách konania.

84. Ako totiž zdôraznila nemecká vláda, výmeny informácií stanovené v rámci nariadenia Dublin III a najmä v článku 34 tohto nariadenia zabezpečujú, že takéto posúdenie je schopný vykonať riadne každý členský štát. Toto ustanovenie umožňuje získať všetky náležité, relevantné a primerané údaje na posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu (najmä pokiaľ ide o dátum a miesto podania prípadnej predchádzajúcej žiadosti, stav konania, obsah a dátum prijatého rozhodnutia).[44]

85. Vzhľadom na tieto úvahy sa domnievam, že článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 v spojení s článkom 2 písm. q) tejto smernice nebráni vnútroštátnemu pravidlu umožňujúcemu členskému štátu B vyhlásiť žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú ako „následnú žiadosť“, ak iný členský štát prijal negatívne konečné rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti toho istého žiadateľa. Z takéhoto pravidla však musí byť jasné, že členský štát B môže vyhlásiť takúto žiadosť za neprípustnú iba pod podmienkou, že, ako som uviedol v bode 68 vyššie, sa stal zodpovedným členským štátom v súlade s jednotnými kritériami stanovenými nariadením Dublin III.[45]

86. Praktickým dôsledkom prístupu, ktorý navrhujem, je jednoducho umožniť tomuto členskému štátu, keď sa stane zodpovedným členským štátom, vychádzať z predchádzajúceho negatívneho konečného rozhodnutia iného členského štátu a uplatniť rovnaké pravidlá, ako sú tie, ktoré by uplatnil tento iný členský štát, keby mu bola žiadosť predložená.[46]

3. Predbežný záver

87. Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že v kontexte uplatnenia nariadenia Dublin III v spojení so smernicou 2013/32 členský štát môže na základe zásady vzájomnej dôvery prijať vo svojom vnútroštátnom práve pravidlo umožňujúce vyhlásiť žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú ako „následnú žiadosť“ v zmysle článku 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice v spojení s článkom 2 písm. q) tejto smernice, ak sám neprijal konečné rozhodnutie o zamietnutí predchádzajúcej žiadosti toho istého žiadateľa, ale stal sa členským štátom zodpovedným za posúdenie žiadosti.

88. Na druhej strane, ako som uviedol v predchádzajúcom oddiele týchto návrhov, uvedený členský štát nemá túto možnosť, pokiaľ bol žiadateľ od prijatia predchádzajúceho konečného rozhodnutia o zamietnutí do jeho novej žiadosti skutočne vyhostený.

44 Z tých istých dôvodov sa domnievam, že skutočnosť, že členský štát B má teda možnosť, ako to stanovuje článok 42 ods. 2 písm. b) smernice 2013/32, vykonať predbežné posúdenie tak, že ho obmedzí iba na písomné pripomienky predložené mimo rámca osobného pohovoru žiadateľa (t. j. bez poskytnutia osobného pohovoru žiadateľovi), rovnako ako to môže urobiť členský štát A, keby mu toto posúdenie prináležalo, sama osebe nie je problematická. V tejto súvislosti dodávam, že bez ohľadu na to, či ho vykonáva členský štát A alebo členský štát B, predbežné posúdenie musí v každom prípade rešpektovať záruky stanovené v článku 12 ods. 1 tejto smernice.

45 Aby som sa vyjadril úplne jasne, zdôrazňujem, že ako vyplýva z predchádzajúceho pododdielu týchto návrhov, článok 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 zodpovedá odlišnej logike, než je logika, z ktorej vychádza mechanizmus „prijatia späť“, ktorý naopak predpokladá, že členský štát A je naďalej zodpovedný členský štát.

46 Pre úplnosť spresňujem, že ak si to členský štát želá, je samozrejme oprávnený pristúpiť k posúdeniu žiadosti v plnom rozsahu, pokiaľ to stanovuje jeho vnútroštátne právo. V tejto súvislosti pripomínam, že z článku 5 smernice 2013/32 vyplýva, že členské štáty majú k dispozícii všeobecnú právomoc na stanovenie alebo zachovanie priaznivejších noriem a že pokiaľ ide o následné žiadosti, členské štáty môžu v súlade s článkom 40 ods. 3 druhou vetou tejto smernice stanoviť dodatočné dôvody na posúdenie takejto žiadosti.

C. O uplatniteľnosti článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 v prípade, ak sa prvé azylové konanie uskutočnilo v Nórsku

89. Pripomínam, že Nórske kráľovstvo je viazané azylovou a prisťahovaleckou politikou Európskej únie najmä prostredníctvom Schengenskej dohody.[47] Tento štát je tiež pripojený k Dublinskému systému a k systému Eurodac[48], keďže nariadenie Dublin III bolo začlenené do nórskeho práva[49] v súlade s dohodou medzi Úniou, Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom.

90. Pristúpenie Nórskeho kráľovstva k tomuto nariadeniu bolo úplné, bez osobitných režimov alebo výnimiek.

91. V tejto súvislosti treba uviesť, že uvedené nariadenie bolo vytvorené v kontexte umožňujúcom predpokladať, že všetky štáty, ktoré sú jeho účastníkmi, *či už sú členskými štátmi alebo tretími krajinami*, dodržiavajú základné práva, vrátane práv, ktoré majú základ v Ženevskom dohovore a protokole z roku 1967[50], teda zásadu zákazu vyhostenia alebo vrátenia, ako aj v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd[51], a teda že tieto štáty si môžu vzájomne dôverovať, pokiaľ ide o dodržiavanie týchto základných práv, pričom všetky tieto štáty sú tiež zmluvnými stranami tak Ženevského dohovoru a tohto protokolu, ako aj EDĽP.[52]

92. Z toho vyplýva, že účasť Nórskeho kráľovstva na systéme Dublin spočíva, ako zdôraznila nemecká vláda, na domnienke, podľa ktorej je zaobchádzanie so žiadateľmi o medzinárodnú ochranu zo strany tohto tretieho štátu v súlade so všetkými požiadavkami, ktorým na základe týchto nástrojov podliehajú členské štáty.

93. Treba však takisto konštatovať, že Nórske kráľovstvo nepristúpilo ani ku smernici 2013/32, ani ku smernici 2011/95, ktorá upravuje v rámci systému „medzinárodnej ochrany“ dva odlišné režimy ochrany, a to jednak postavenie utečenca a jednak postavenie osoby oprávnenej na doplnkovú ochranu.

94. V tejto súvislosti treba uviesť, že ako vyplýva z odôvodnení 6 a 33 smernice 2011/95, doplnková ochrana má za cieľ doplniť ochranu utečencov zakotvenú v Ženevskom dohovore[53], v prípade ktorého spoločný európsky azylový systém ráta okrem toho s tým, že sa bude uplatňovať globálne a v plnom rozsahu.[54]

95. Dodávam, že článok 10 ods. 2 smernice 2013/32 stanovuje, že pri posudzovaní žiadostí o medzinárodnú ochranu rozhodujúci orgán *najprv* určí, či žiadateľ spĺňa podmienky na priznanie *postavenia utečenca*, a *ak tomu tak nie je*, určí, či je žiadateľ oprávnený na *doplnkovú ochranu*.

47 V súlade s článkom 6 prvým odsekom protokolu, ktorým sa začleňuje Schengenské acquis do rámca Európskej únie, pripojeného Amsterdamskou zmluvou k Zmluve o Európskej únii a Zmluve o založení Európskeho spoločenstva, bola 18. mája 1999 uzavretá dohoda medzi Radou Európskej únie, Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom o pridružení Islandskej republiky a Nórskeho kráľovstva pri vykonávaní, uplatňovaní a rozvoji schengenského acquis (Ú. v. ES L 176, 1999, s. 36; Mim. vyd. 11/032, s. 4). Pozri tiež rozhodnutie Rady 2000/777/ES z 1. decembra 2000 o uplatňovaní schengenského acquis v Dánsku, Fínsku a vo Švédsku, ako aj na Islande a v Nórsku (Ú. v. ES L 309, 2000, s. 24; Mim. vyd. 19/004, s. 22).

48 Pokiaľ ide o pristúpenie Nórskeho kráľovstva k systému Eurodac, odkazujem na článok 1 ods. 5 dohody medzi Európskou úniou, Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom, ktorej relevantné ustanovenia som citoval v oddiele IA vyššie.

49 Lov av 17. desember 2013 nr. 132. om endringer i utlendingsloven (gjennomføring av Dublin III-forordningen) [zákon, ktorým sa mení zákon o prisťahovalectve (vykonanie nariadenia Dublin III) zo 17. decembra 2013], ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2014.

50 Dohovor o právnom postavení utečencov, ktorý bol podpísaný v Ženeve 28. júla 1951 [*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954), ktorý nadobudol platnosť 22. apríla 1954]. Bol doplnený Protokolom týkajúcim sa právneho postavenia utečencov, ktorý bol uzatvorený 31. januára 1967 v New Yorku (ďalej len „protokol z roku 1967“), ktorý sám nadobudol platnosť 4. októbra 1967 (ďalej len „Ženevský dohovor“).

51 Podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“).

52 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. januára 2019, M. A. a i. (C-661/17, EU:C:2019:53, bod 83 a citovanú judikatúru). Pozri takisto odôvodnenia 32 a 39 nariadenia Dublin III.

53 Pozri rozsudok z 13. septembra 2018, Ahmed (C-369/17, EU:C:2018:713, bod 39 a citovanú judikatúru).

54 V súlade s článkom 78 ods. 1 ZFEÚ a článkom 18 Charty základných práv Európskej únie.

96. Teda, keď členský štát zamietne žiadosť o medzinárodnú ochranu, to znamená, že nielen posúdil, či dotknutá osoba môže získať postavenie utečenca, ale takisto to, či mu nemožno priznať doplnkovú ochranu.

97. Je pravda, že takýto postup nie je záväzný pre príslušné orgány Nórskeho kráľovstva podľa uvedenej smernice. Nórske právo však stanovuje [55], že postavenie „utečenca" môžu získať nielen osoby definované Ženevským dohovorom, ale takisto tie, ktoré sú „v skutočnom nebezpečenstve, že v ich prípade sa vykoná trest smrti, dôjde k mučeniu alebo iným nehumánnym alebo ponižujúcim trestom alebo zaobchádzaniu pri ich návrate do ich krajiny pôvodu", teda tie, ktorým možno priznať doplnkovú ochranu v rámci Únie.

98. Okrem toho príslušný nórsky orgán [56] pred definitívnym zamietnutím žiadosti o medzinárodnú ochranu skúma podľa toho, ako chápem postup stanovený Nórskym kráľovstvom, nielen to, či sa na dotknutú osobu vzťahuje Ženevský dohovor, ale aj to, či sa nachádza v jednej z týchto situácií skutočného nebezpečenstva. [57]

99. V tomto kontexte, a aj za predpokladu, že by posúdenie, ktorému podlieha žiadosť o medzinárodnú ochranu v tomto treťom štáte zaručilo dotknutej osobe úroveň ochrany prinajmenšom rovnako vysokú, ako je tá, ktorú musia zaručiť členské štáty na základe dvojitého režimu stanoveného smernicou 2011/95, čo prináleží preveriť vnútroštátnemu súdu, sa domnievam, že skutočnosť, že negatívne konečné rozhodnutie týkajúce sa predchádzajúcej žiadosti žiadateľa bolo prijaté uvedeným tretím štátom, nemôže sama osebe brániť členskému štátu, akým je Spolková republika Nemecko, aby vyhlásil za neprípustnú „následnú žiadosť" toho istého žiadateľa podľa článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32.

100. Tento záver nemožno spochybniť argumentáciou Komisie, podľa ktorej výklad článku 33 ods. 2 písm. d) tejto smernice v tomto zmysle nie je možný vzhľadom na skutočnosť, že znenie tohto ustanovenia výslovne odkazuje na smernicu 2011/95, z čoho vyplýva, že na účely uplatnenia uvedeného ustanovenia sú relevantné len konečné rozhodnutia prijaté na základe tejto smernice, to znamená rozhodnutia prijaté členskými štátmi.

101. Nariadenie Dublin III totiž tiež odkazuje na smernicu 2011/95 vo svojom článku 2 písm. d), ktorý definuje pojem „posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu", pričom to nijako nebráni tomu, aby sa Nórske kráľovstvo na účely uplatnenia tohto nariadenia považovalo za „členský štát".

102. Na záver zdôrazňujem, že cieľom otázky, ktorú Súdnemu dvoru položil vnútroštátny súd, je len objasniť, či členský štát môže na základe článku 33 ods. 2 písm. d) smernice 2013/32 za takýchto okolností vyhlásiť žiadosť za neprípustnú bez toho, aby sa zaoberal otázkou, či by v opačnej situácii bolo možné rovnako zaobchádzať s následnými žiadosťami podanými v Nórsku po tom, čo členský štát prijal negatívne konečné rozhodnutie.

55 Pozri presnejšie § 28 ods. 1 písm. a) a b) Lov av 15. Mai 2008 nr. 35 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (zákon o prístupe cudzincov do Nórskeho kráľovstva a o ich pobyte) z 15. mája 2008.

56 Príslušným orgánom je Utlendingsdirektoratet (Riaditeľstvo pre cudzincov) Nórskeho kráľovstva.

57 Ako vyplýva z bodu 97 vyššie, nórske právo stanovuje, že postavenie utečenca sa prizná tak osobám uvedeným Ženevským dohovorom ako aj osobám, ktoré sú „v skutočnom nebezpečenstve, že v ich prípade sa vykoná trest smrti, dôjde k mučeniu alebo iným nehumánnym alebo ponižujúcim trestom alebo zaobchádzaniu pri ich návrate do ich krajiny pôvodu". To podľa mňa znamená, že v prípade každej žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej v Nórsku príslušný orgán posúdi, či dotknutá osoba patrí do jednej alebo druhej z týchto kategórií (pozri takisto v tejto súvislosti body 3.2 a 3.3 Praktického sprievodcu Riaditeľstva pre cudzincov, ktorý je k dispozícii na tejto adrese: https://www.udiregelverk.no/en/documents/udi-guidelines/udi-2010-071/udi-2010-071v1/). Dodávam, že v Prop 90 L „Endringer i utlendingsloven mv. (innstramninger II)" [návrh zákona nazvaný „Zmeny zákona o cudzincoch (sprísnenie II)" (2015-2016), § 6.1], bolo navrhnuté s cieľom zosúladiť nórske právo s právom Únie, aby sa zaviedlo nové ustanovenie priznávajúce skôr doplnkovú ochranu, ako postavenie utečenca, osobám, ktoré sú „v skutočnom nebezpečenstve". Z tohto návrhu, ktorý nebol prijatý nórskym zákonodarcom, vyplýva, že úroveň ochrany priznaná Nórskom je v súčasnosti vyššia ako tá, ktorú priznáva dvojitý režim stanovený smernicou 2011/95.

IV. Návrh

103. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor na prejudiciálnu otázku, ktorú položil Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Správny súd spolkovej krajiny Šlezvicko-Holštajnsko, Nemecko), odpovedal takto:

Článok 33 ods. 2 písm. d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany v spojení s článkom 2 písm. q) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že žiadosť o medzinárodnú ochranu nemožno vyhlásiť za neprípustnú ako „následnú žiadosť“, keď bol žiadateľ pred podaním tejto žiadosti vyhostený do svojej krajiny pôvodu.